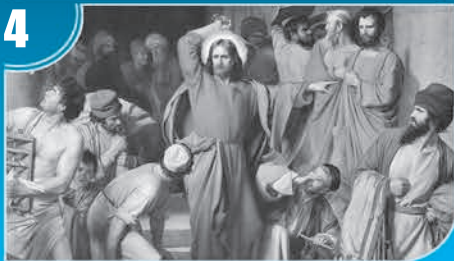


Радикальні зміни

4



Так, ви здатні змінити світ!

6



Руки художника

12



ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

БОГ Є ЛЮБОВ!

Приваблива картина душі

с. 2

Серед безлічі картин Третьяковської галереї в Москві є одна, біля якої люди затримуються довше, ніж біля будь-якої іншої. Це картина Олександра Іванова «З'явлення Христа народу». Вона приваблює відвідувачів величчю образів і викликає благоговіння. Минають роки, і більшість побачених нами образів картин безслідно зникає з пам'яті. Залишаються лише деякі, враження від яких настільки сильне, що не минає з роками. Зустрічаючи людей, ми знайомимося з їхніми переконаннями, поглядами, характерами. Та не всі вони залишаються в наших серцях, не всі стають світлими образами в галереях наших душ. У нашій пам'яті залишаються лише ті, які готові віддати свою душу заради любові до Бога та ближнього.

ТРАВЕНЬ 2014

ПРИВАБЛИВА КАРТИНА ДУШІ

Віталій Сич

Серед безлічі картин Третьяковської галереї в Москві є одна, біля якої люди затримуються довше, ніж біля будь-якої іншої. Це картина Олександра Іванова «З'явлення Христа народу». На ній зображений Спаситель, Який іде до Йордану, де Іван Христитель звершує хрещення. Він рукою вказує на Ісуса: «Ось Агнецъ Божий, що на Себе бере гріх світу!» (Івана 1:29). Ця картина приваблює відвідувачів величчю образів і викликає благоговіння. Минають роки, і більшість побачених нами образів картин безслідно зникає з пам'яті. Залишаються лише деякі, враження від яких настільки сильне, що не минає з роками. Зустрічаючи людей, ми знайомимося з їхніми переконаннями, поглядами, характерами. Та не всі вони залишаються в наших серцях, не всі стають світлими образами в галереях наших душ. У нашій пам'яті залишаються лише ті, які готові віддати свою душу заради любові до Бога та ближнього.



О. Іванов.
З'явлення Христа народу.

Був холодний зимовий день. Різкий вітер продував навіть крізь тепле пальто. Поліна Теплицька, дружина начальника виправної трудової колонії, бігла через двір до воріт зони за своєю коровою. Вибігши за ворота, жінка зупинилася. Там, на полі, на сильному морозі, стояла на колінах жінка в одній сукні. «Що тут відбувається, що ви робите?» – звернулася вона до конвою. «Це – суботниця, богомолка, не хоче працювати в суботу. То нехай молиться тут, на морозі. Змерзне, може, й одумается», – відповів їй цей жорстокий чоловік. Величезним докором промайнула в свідомості Поліни думка: «Ця жінка помирає за свою віру, а я що?» Буває так, що одна мить у житті змінює людину, і вона робить крутий поворот на своїй дорозі. Побачена картина назавжди закарбувалася в її душі та призвела до кардинальних змін. Схвильована до глибини душі, вона прибігла до свого чоловіка та вимагала терміново звільнити цю нещасну жінку. Чоловік вагався. Поліна почала погрожувати, що залишить його, якщо він не звільнить цю бідолошну. Начальник дав розпорядження припинити знущання та звільнити її.

З того часу Поліна використовувала будь-яку можливість, аби зустрітися з віруючими. Їх було в таборі троє – три рідні сестри. Вони разом молилися й підтримували одна одну. Поліна поїхала в місто, знайшла громаду АСД і стала членом Церкви. Тепер вона свідчила своєму чоловікові, запрошувала на зібрання. Він довго не погоджувався, але одного разу після її наполегливих благань усе ж пішов. Після богослужіння один із членів Церкви підійшов до нього, сердечно

привітав і поцілував. Згодом начальник колонії розповідав: «Це привітання доторкнулося до мого серця! Я відчув, що мною не нехтують, і тоді вирішив прийняти істину».

Ми сьогодні говоримо про тих, хто, подібно до картини «З'явлення Христа народу», навіки закарбовується в пам'яті нашої душі. Це ті, хто невимушено, але сміливо проголошує Христову любов: інколи роздягнутим на морозі, а інколи простим щирим поцілунком. Це ті, хто вражає інших вірністю, хто приносить плід навіть тоді, коли навколо знаходяться люди, які цього ніколи не роблять. Це справжні християни, це лідери народу Божого, це ті, хто сміливо виступає вперед, не боячись труднощів і поворотів долі.

У книзі Суддів 6:1-6 описане скрутне становище ізраїльтян, коли над ними панували мідіанітці. Усе, що сіяв Ізраїль, діставалося ворогам. Вони приходили в час дозрівання врожаю (разом зі своїми отарами та стадами) і залишалися доти, доки не завершувався збір останніх плодів. Спустошивши поля, пограбувавши жителів, вони поверталися назад у пустелю. На думку істориків, це був найважчий період для народу за весь час його існування. Люди вночі бігли в поле, щоб встигнути взяти щось для себе. У цей особливо важкий час Господь вибрав лідера, рукою якого бажав звільнити Ізраїль. Ім'я його – Гедеон. «І прийшов Ангел Господній, і всівся під дубом, що в Офрі, який належить аві-езріянину Йоашеві. А син його Гедеон молотив пшеницю у виноградному чавилі, щоб заховатися перед мідіанітянами. І явився до нього Ангел Господній, і промовив йому: "Господь

з тобою, хоробрий муже!" А Гедеон сказав до нього: "О, Пана мій, – якщо Господь з нами, то нащо прийшло на нас усе це? І де всі Його чуда, про які оповідали нам наші батьки, говорячи: Ось з Єгипту вивів нас Господь? А тепер Господь покинув нас, і віддав нас у руку Мідіяна". І обернувся до нього Господь, і сказав: "Іди з цією своєю силою, і ти спасеш Ізраїля з мідіяньської руки. Оце Я послав тебе". І відказав Йому Гедеон: "О, Господи мій, – чим я спасу Ізраїля? Ось моя тисяча найнужденніша в Манасії, а я наймолодший у домі батька свого". І сказав йому Господь: "Але Я буду з тобою, і ти поб'єш мідіянітан, як одного чоловіка"» (Суд. 6:11-16).

Гедеон – людина з простого народу. Він молотив пшеницю у виноградному чавилі. Чому? Щоб заховатися від загарбників. Він боявся, що заберуть останнє. Саме в цю мить Господь звернувся до нього, називаючи його «хоробрим, сильним» (в. 12). Про яку хоробрість чи силу йдеться? Гедеон, навіпаки, визнав свою неміч (див. в. 15). Водночас він розумів, що основна причина страждання криється не в мідіянітанах, а в тому, що Господа немає з ними (див. в. 13). Як дивно йому було чути слова Господа: «Із цієї своєю силою». «Господи, з якою силою? Ти смієшся? Я – ніхто, і Тебе немає з нами».

Що відбувалося? Гедеон і Господь не могли порозумітися. Господь бажав донести важливу вістку до Гедеона, те, що свого часу зрозумів апостол Павло: «Моя сила виявляється в немочі!» (2 Кор. 12:9). Усвідомлення своєї немочі та присутності Господа – це дві складові однієї перемоги. Господь обіцяє: «Я буду з тобою» (в. 16). «Ти, Гедеоне, висловив переконання в тому, що основна сила – це Господь. Так от Я кажу тобі, що буду з тобою і з цією своєю силою йди вперед».

Якщо Господь дає нам Своє запевнення, що буде з нами, то необхідно йти! Чи не те ж саме сьогодні Господь говорить вам, лідери народу Божого, члени Церкви: «Дана Мені вся влада на небі й на землі... Ідьте і навчіть усі народи. І ось, Я з вами по всі дні...» (Матв. 28:18-20). Як відреагуємо ми на цей заклик? Як вчинив Гедеон? Щоб отримати перемогу, перш ніж іти, потрібно чимось пожертвувати: щось повинно померти й щось варто відбудувати в нашому житті.

«І сталося тієї ночі, і сказав йому Господь: "Візьми бичка з волів батька свого, і другого бичка семилітнього, і розбий Ваалового жертівника батька свого, а святе дерево, що при ньому, зрубай. І збудуєш жертівника Господеві, Богові своєму, на верху цієї твердині, у порядку. І візьмеш другого бичка, і принесеш цілопалення дровами з святого дерева, яке зрубаєш"» (Суд. 6:25, 26). Гедеон знищив жертівник Ваалу. Ми з вами також покликані, як і Гедеон, здолати все, що прив'язує нас до землі, не даючи повноцінно служити Господу: пасивність, лінь, пусті забави та задоволення, надмірну зайнятість життєвими клопотами, погоню за кращим життям і відпочинком. Проте необхідно зробити ще й другий крок. Ми покликані не тільки руйнувати, але й будувати для Господа. Необхідно наповнити своє життя плодами Духа Святого, відновити вітвар молитви, дослідження Святого Письма та служіння ближнім.

В одну з громад прийшов новий пастор, який почав щосуботи говорити одну й ту саму проповідь. Коли людям це набридло, вони почали скаржитися. Тоді пастор сказав: «Нову проповідь почуєте тоді, коли почнете виконувати те, про що йдеться в першій».

Інколи від людини можна почути: «А я нікому нічого поганого не зробив». У такому випадку хочеться запитати: «А щось добре ти зробив?». Є християни, які не роблять нічого ні поганого, ні доброго, а тільки слухають. Але є й інші, які своїм життям свідчать про Господа.

Гедеон не тільки зруйнував жертівник Ваалу, але й збудував жертівник для Господа, засвідчивши про живого Бога перед усіма. І саме таку людину хотів використати Господь у боротьбі проти безлічі мідіянітан – 135 тис. осіб (див. Суд. 6:33). Це мало чи багато? Ізраїль також почав збиратися. Спочатку Гедеон запитав: «О, Господи мій, – чим я спасу зі звуком сурми Ізраїля? Ось моя тисяча найнужденніша». Але потім він зробив крок уперед й сміливо пішов на ворога. Дорогі читачі, чи чуєте ви цей поклик сурми? Чи збираєтесь ви виступити проти ворога Господнього? Церкві не потрібні пасивні, ліниві люди, які шукають причини, замість того щоб використовувати можливості. Необхідно йти. Це не

означає, що зовсім не буде сумнівів чи труднощів, але потрібно виконувати доручення Христа, покладаючи надію на Нього.

Звісно, побачивши таку численну армію противника, Гедеон трохи за сумнівався. Але він не оголосив це народу, щоб їх не злякати. Він продовжував сурмити, закликаючи народ (див. в. 35). Гедеон сам пішов боротися з Богом, як свого часу Яків. Він пішов в усамітнене місце (див. в. 36-40), де міг поспілкуватися з Богом, і Господь заспокоїв Гедеона, давши йому саме те, про що він просив.

Зібралось 32 тис. ізраїльтян проти 135 тис. мідіянітан – у чотири рази менше за армію противника. Чи можна надіятися на перемогу? Думайте не по-людськи, а по-Божому. «І сказав Господь до Гедеона: "Численний той народ, що з тобою, щоб Я дав мідіянітан в його руку, – щоб не запишався надо Мною Ізраїль, говорячи: Рука моя спасла мене. А тепер поклич до ушей люду, говорячи: Хто боїться й тремтить, нехай вернеться й відійде від гори Гілеад". І вернулося з народу двадцять і дві тисячі, а десять тисяч позосталося. І сказав Господь до Гедеона: "Ще численний цей народ. Зведи їх до води, і Я там переберу його тобі. І буде, як Я скажу тобі: Цей піде з тобою, – той піде з тобою, а кожен, що скажу тобі: Цей не піде з тобою, той не піде". І привів він народ до води. І сказав Господь до Гедеона: "Кожен, хто буде хлєпати воду язиком своїм, як хлєпче пес, поставиш його окремо. А кожен, хто припаде на коліна свої, щоб пити, – поставиш його окремо". І було число тих, що хлєпали, носячи рукою своєю до уст своїх, три сотні чоловік, а вся решта народу припали на коліна свої, щоб пити воду. І сказав Господь до Гедеона: "Трьома сотнями мужів, що хлєпали, спасу тебе, і дам мідіянітан у твою руку, а весь народ піде кожен на своє місце". І взяли вони в свою руку поживу народу та свої сурми, а всіх інших ізраїльтян він відпустив, кожного до намету свого, а три сотні мужів затримав. А мідіянітанський табір був під ним у долині» (Суд. 7:2-8). Залишилося 300 осіб. Рівно в 450 разів менше, ніж армія противника. Богу не важлива кількість! Господу потрібні люди, які повністю Йому довіряють.

Максим Крупський

РАДИКАЛЬНІ ЗМІНИ

Сьогодні ми все частіше чуємо й використовуємо в побуті слово «радикальний», особливо в тих випадках, коли мова заходить про які-небудь революційні події, угруповання, про людей крайніх поглядів. Чи можна використовувати це слово, роздумуючи про християнство, про Церкву? Говорячи про духовний ріст, про відродження серця, ми не відчуваємо якоїсь радикальної спрямованості, на відміну від обговорення останніх новин, якими сьогодні рясніють ЗМІ.

Час від часу в християнських країнах виникають проблеми, пов'язані з радикальними релігійними рухами. Наприклад, у XVII столітті на території Росії з'явилися так звані «хлисти» – одні з найдавніших позацерковних радикальних релігійних рухів. Звичайно, такі рухи виникають тоді, коли в житті офіційної Церкви спостерігається застій. Припинилася смута, кінець світу не настав, Ісус Христос не прийшов ні в 1600-му році, ні в наступні роки. Церква відчувала якесь заспокоєння. У такі часи з'являються релігійні лідери, які займають крайню позицію, і під їхнім впливом виникають радикальні рухи, щоб якось «розбурхати» християнське суспільство.

Послідовники руху хлистів вірили, що Господь Саваот вселився в їхнього керівника Данила Філіппова, тобто прийшов новий «христос», і дав уже не десять, а дванадцять заповідей. Зустрічі цих людей називалися корабельними пильнуваннями, тому що церкву вони називали кораблем, а всіх присутніх у ній – керманічами, тобто тими, хто керує кораблем. Зібрання хлистів завжди відбувалися вночі й полягали в самобичуванні та кружляннях, що доводило віруючих до екстазу. За самобичування під час «служіння» їх і прозвали «хлистами». Згодом усередині цього руху виникли



Вигнання торговців з храму. Карл Блох.

ще радикальніші угруповання. Після смерті Філіппова його послідовники почали називати себе «христововірами», вважаючи, що Христос може вселитися й у них. Вони говорили, що Дух Святий «зійде» на них, і не приймали ніяких книг, у тому числі й Біблію, втопивши їх у Волзі. Серед послідовників хлистів було чимало політичних діячів, письменників, поетів, які пізніше відійшли від позицій хлистівства. Звичайно, такі рухи переслідувалися державою й викликали негативне ставлення з боку простого люду.

Роздумуючи про адвентистський рух, як ми можемо охарактеризувати його? Адвентистська вістка досить радикальна. Вона закликає до серйозних змін, і її важко назвати заспокійливою. Водночас наші служіння, наш спосіб життя досить спокійні. Ми – люди мирні, ми не беремо участь у різних маніфестаціях, акціях протесту. У Церкві не відбувається нічого радикального. Коли ми думаємо про Духа Святого, про Ісуса Христа, то бачимо, як спокійно, тихо й ніжно

Він впливає на нашу душу. Нам подобається образ Ісуса Христа, Який стоїть біля дверей людського серця й стукає.

Незважаючи на те що образ Господа нашого Ісуса Христа, показаний у 3-му розділі книги Об'явлення, правдивий, те, що Він говорив і робив, радикально вплинуло на багатьох людей, докорінно змінивши їхній світогляд. Сьогодні нам важко уявити собі, наскільки Його вчення й поведінка були для них незвичайними, а інколи просто неприйнятними. Ісус ішов до митників і грішників, спілкувався й навіть їв з ними. Для багатьох це стало емоційним, культурним і духовним шоком. Один з уривків у Новому Завіті описує особливий прояв Його Божественної сили. «Наближалася юдейська Пасха, й Ісус прийшов у Єрусалим. І побачив у храмі тих, що продають овець, волів, голубів і сидять міняльники грошей. Зробивши бича з мотузків, Він вигнав усіх із храму, овець і волів, розсипав гроші в міняльників, а столи перевертав. А тим, що продавали голубів, сказав:

Заберіть їх звідси! Не робіть дому Мого Отця домом торгівлі! Згадали Його учні, що написано: Ревність до Твого дому з'їдає Мене!» (Івана 2:13-17). Тут Ісус Христос з'явився перед нами в трохи незвичному для нас образі.

У книзі «Христос — надія світу» Е. Уайт дає наступний коментар до наведеного вище біблійного уривка: «Повільно спускаючись східцями та здійнявши батіг із мотузок, підібраних біля входу, Він наказує торговцям залишити подвір'я храму. З невиявленою ніколи раніше ревністю й суворістю Ісус поперевертає столи міняльників... Ніхто не насмівився заперечити чи обуритись» (с. 158). Паніка охопила юрбу, чулися крики жаху. Ким був для них Ісус Христос? Він — не відомий силач, не грізний правитель. Як написано, «не мав Він принади й не мав пишноти» (Ісаї 53:2). Ісус нікого не бив бичем із мотузок. Але Дух пророцтва говорить: «Охоплені жахом священики та старійшини втікали з двору храму від проникливих очей, які читали їхні серця... Вони не лише побачили на обличчі Христа обурення, а й зрозуміли значення Його слів. Вони відчували себе так, наче стоять перед престолом вічного Судді, Котрий виносить їм страшний вирок» (с. 162). Запанувала урочиста тиша, і присутність Господа осяяла храм. Потім у храмі розпочалося повноцінне служіння. Його наповнили люди, які жили на задвірках суспільства, і Христос зцілював хворих. Еллен Уайт говорить, що Ісус Христос так само прагне підійти до храму нашого серця, тому що кожна людина є храмом Святого Духа, Який живе в нас (див. Е. Уайт. Христос — надія світу, с. 161). Та на відміну від єрусалимського храму, де необхідне було радикальне втручання, де повинна була виявитися Божественна природа Христа, щоб усі змогли зрозуміти, Хто стоїть перед ними, з людським серцем усе інакше: «Ось Я стою під дверима і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, Я ввійду до нього і буду вечєрати з ним, і він зі Мною» (Об'явл. 3:20).

На відміну від хлестів, скопців, послідовників інших радикальних рухів у релігії або політиці, Ісус Христос нікого не бичував. Вигнання торговців і міняльників з храму було проявом Його Божественної сили.

Коли ми запрошуємо Ісуса Христа у своє серце, відбувається покаян-

ня — «метанойя». Це грецьке слово означає «поворот», «зміна думок», і не на 45°, а на всі 180°. Пригадайте, з яким завзяттям Савл переслідував християн, але, зустрівши на своєму шляху Ісуса, він розвернувся й пішов у протилежному напрямку — проповідувати Христа. Багато з нас пережили подібний досвід. Питання полягає в наступному: чи треба це звершувати один раз, чи час від часу нам усе ж таки слід коригувати свій шлях? Якщо ми вчинили гріх, невже нам знову потрібно розвертатися на 180° і йти в протилежному напрямку?

Нам відомо, що адвентисти сьомого дня належать до групи довгожителів. Однак усе частіше на молитовних зібраннях звучать прохання помолитися про одужання, про полегшення страждань, про допомогу в лікуванні або проведенні операції.

Наш милостивий Господь дає нам сили й здоров'я. Проте кожному з нас необхідно усвідомити: коли ми впустимо Ісуса Христа у своє серце, Він забажає навести в ньому порядок, і, можливо, Йому доведеться взяти в руки бич із мотузок. Наш Господь — Господар сердець. Він не з тих, хто, увійшовши в наш дім, не захоче сидіти в гріховному безладі й відразу ж покине його через нашу недосконалість. Ні, Він бажає змінити наше серце, щоб воно було повністю посвяченим Йому. Можливо, Ісусу варто було б неабияк попрацювати, щоб змінити нас і раз і назавжди позбавити від згубних бажань, думок, звичок.

Ось три сфери нашого життя, у яких необхідно навести порядок, — думки, турбота про зовнішній вигляд, наше харчування. Дух пророцтва часто говорить про те, як зберегти наше розумове здоров'я. Мозок не повинен «стимулюватися» за допомогою збудливих засобів. Іноді наш мозок просто збуджений, а ми ніяк не можемо зрозуміти, чому ми такі нервові, неспокійні, конфліктні, чому переживаємо стреси й зчиняємо сварки. Виявляється, наш психоемоційний стан залежить від того, чим ми наповнюємо себе, які передачі, фільми, ролики дивимося, що читаємо і любимо слухати. Існують шокуючі речі, після перегляду яких у нормальної людини починає боліти голова. Є музика, після прослуховування якої в голові починає панувати хаос. Чи впливає це на наше здоров'я? Звичайно! Однак,

роблячи все це, ми прагнемо залишатися духовно та психологічно здоровими. Ми просимо в Бога здоров'я, не розуміючи, чому, будучи молодими, міцними, сильними, відчуваємо себе погано, частіше хворіємо, і, зрештою, у нас розвиваються хронічні захворювання. Варто, однак, зазначити, що не всі наші хвороби спричиняються нездоровим способом життя, але це не міняє суті: потрібно дозволити Ісусу Христу ввійти в наші думки й навести там порядок. Христос здатний навести порядок і в папках нашого комп'ютера, і в переліку фільмів, які ми дивимося. До того ж у нашому житті, переповненому інформацією, дуже важко зосередитися на чомусь одному. Нам буває важко зупинити потік думок, що заповнили нашу голову. Внаслідок цього ми відчуваємо збудження й тривогу, які негативно впливають на наше здоров'я. І тут нам потрібні радикальні зміни.

Також варто було б дозволити Ісусу Христу заглянути в наші шафи й навести там порядок. Дух пророцтва вказує на те, що, по-перше, наш одяг часом надто «полегшений» і відвертий, що призводить до переохолодження. А по-друге, одяг молодих людей часто занадто тісний і стає причиною поганої циркуляції крові. Що б ми не говорили, наш вибір одягу впливає на наше здоров'я. «Циркуляції крові не повинні заважати тісний одяг, пояси або недостатньо тепле вбрання кінцівок. Усе, що перешкоджає циркуляції, примушує кров повертатися назад до життєво важливих органів, спричиняючи застійні явища. Часто результатом цього є головний біль, кашель, серцебиття або нестравність» (Е. Уайт. Служіння зцілення, с. 271, 272). Можливо, порядок, який Ісус Христос наведе в наших речах, позбавить нас безлічі проблем зі здоров'ям. І повірте, зміни будуть досить радикальними.

Якщо ми дозволимо Господу ввійти в наше серце, Він наведе порядок у ще одній сфері нашого життя — нашому харчуванні. Подивившись на наш стіл, Ісус, напевно, багатьом з нас не зміг би сказати, що сяде з нами обідати. Було б непогано дозволити Йому з бичем у руках відкрити наш холодильник. Вістка про реформу здоров'я й про принципи здорового способу життя протягом багатьох десятиліть звучить у наших церквах, і

Так, ви здатні змінити світ!

Рендер Бруінсма

Чи любите ви читати біографії людей, які, незважаючи на своє скромне походження, зуміли досягнути в житті чогось настільки визначного, що завдяки цьому змінили світ навколо себе?



Мало кого залишає байдужим приклад матері Терези, яка присвятила все своє життя служінню бідним у не-трах Калькутти. Ця тендітна жінка, яка народилася на Балканському півострові, зуміла істотно вплинути на суспільство. А як щодо великодушності Нельсона Мандели? Відбувши тюремне ув'язнення, він не дозволив почуттю гіркоти й образи зламати своє життя, ставши згодом першим темношкірим президентом Південної Африки. А от про доленосне вчення Мартіна Лютера про те, що прощення гріхів не можна отримати за гроші, знає, напевно, кожен. Слова й ідеї цієї людини дотепер відлунням звучать у серцях сотень тисяч людей. Згадані вище особистості, безперечно, вплинули на подальший хід історії.

Практично в кожній галузі ми можемо зустріти чоловіків і жінок, які не боялися йти наперекір суспільній думці. Тим самим ці сильні особистості змогли змінити світ навколо себе.

А що ж можемо зробити ми?

Деякі з нас обіймають посади, про які люди можуть сказати: «Звичайно, з такими повноваженнями легко впливати». Майже всі ми — звичайні люди, і нашим іменем навряд колись назвуть вулицю чи населений пункт. Однак коли в державі настає період виборів, зацікавленість політиків у наших з

вами голосах суттєво зростає. Під час передвиборних перегонів з усіх боків ми чуємо: «Ваш голос дуже важливий, він може бути вирішальним». Справді, будь-яке демократичне суспільство передбачає наявність цього принципу, однак реальність найчастіше не завжди є такою.

Борці за екологію продовжують переконувати нас у тому, що роздільна утилізація побутових відходів здатна запобігти екологічному колапсу, що насувається на наше суспільство. Сьогодні масштаби цієї проблеми досягли світового рівня через те, що окремі країни не бажають брати участь у цій екологічній програмі. Сьогодні наша держава лише робить у цьому напрямку перші невпевнені кроки: у багатьох дворах великих міст уже встановлені спеціальні контейнери для роздільного збору сміття. Та чи звертали ви увагу на те, скільки людей готові своїми практичними діями підтримати це нововведення? Одиниці. Чи приживеться в нашій країні подібна практика, залежить від свідомості кожного члена суспільства. То чому ж кожному з нас не почати з себе? Адже, як відомо, великі речі добре видно на відстані. Безумовно, вирішити цю проблему в інших країнах ми не можемо, однак уже сьогодні в нас є можливість зробити щось корисне для держави, у якій ми з вами живемо. Ваш приклад може надихнути ваших родичів, знайомих і сусі-

дів також зробити практичні кроки в цьому напрямку.

Я розумію, що не в змозі вирішити світову проблему бідності, однак, щомісяця жертвуючи зі своєї зарплати 100 гривень на дитячий будинок, що знаходиться в нашому місті, я можу частково допомогти забезпечити цих сиріт хоча б найнеобхіднішим.

ЧИ МОЖЕ МОЯ ВІРА ЗМІНИТИ СУСПІЛЬСТВО?

Я переконана в тому, що кожен із нас здатний впливати на своє оточення. Думка людей про християн найчастіше залежить лише від однієї або декількох зустрічей з ними. Чи зацікавить релігія людину чи ж, навпаки, відштовхне її, залежить від того, якою вона бачить особисто моє християнське життя. Мій вплив може стати переломним для чиєїсь подальшої долі.

Було б дуже корисно час від часу роздумувати про те, яким чином ми, адвентисти сьомого дня, впливаємо на суспільство, у якому живемо. Дозвольте ще більше конкретизувати це питання, перевівши його в три окремі площини:

Яким чином впливає той факт, що я є християнином, на моє найближче оточення: друзів, сусідів, співробітників, а також членів моєї родини?

Яку користь приносить моїй громаді моє церковне членство? Чи змінює це що-небудь у житті церкви? Чи

вношу я свою скромну лепту в служіння іншим або ж, навпаки, обтяжую братів і сестер своєю присутністю й нескінченною критикою?

Чи впливає на місто, у якому я живу, наявність в ньому адвентистської громади? Чи здатна вона позитивно впливати на думки й серця людей? Як часто вона проводить відкриті соціальні заходи (виставки здоров'я, семінари, концерти), запрошуючи на них невіруючих людей?

Це дуже важливі запитання. Давайте звернемося до Біблії, у ній ми зуміємо знайти відповіді.

У ЧОМУ ПОВИННА ПОЛЯГАТИ РІЗНИЦЯ?

На початку служіння Христа до Нього підійшов один з юдейських духовних лідерів, якому дуже хотілося дізнатися, у чому полягає таємниця Його успішного служіння (див. Івана 3:1-3). Ісус попередив його про те, що він перебуває на хибному шляху. Никодим тоді був дуже далеким від розуміння істинної місії Ісуса Христа. Ситуація могла змінитися лише після того, як у духовному житті цієї людини відбудуться серйозні зміни. «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства!» (Івана 3:3).

Це перший урок, який нам з вами слід засвоїти, якщо ми бажаємо, щоб наше життя позитивно впливало на наших ближніх і змінювало їхні серця. Наш вплив повністю залежить від того, чи відбулася в нашому житті переоцінка цінностей після прийняття Христа, чи стало в результаті цього служіння Богові й оточуючим людям на перше місце.

Звернімося до історії, записаної в 4-му розділі книги Дії апостолів. У ній ми знаходимо опис конфлікту між апостолами Петром і Іваном, а також єрусалимськими начальниками, старійшинами та книжниками. Ці дві людини своїм свідченням вносили істотні зміни в релігійну систему того часу. Вчення першоапостольської Церкви, засноване ними й передане в спадщину сучасним християнам, і сьогодні відрізняється від загальноприйнятих релігійних стандартів. У чому була їхня таємниця? Вони черпали знання й силу з Небесного джерела мудрості. Юдейські лідери впізнавали їх, як людей із близького оточення Ісуса (див. Дії 4:13). В 11-му розділі книги Дії ми знаходи-

мо зауваження, що саме тоді віруючі вперше були названі християнами (в. 26). Саме ця назва вказує на їхній близький зв'язок зі Спасителем. У їхньому духовному житті відбулися кардинальні зміни, і вони стали людьми Ісуса.

ПАХОЩІ ХРИСТОВІ

У 2-му Посланні до коринтян апостол Павло пояснює, що значить бути людьми Ісуса: «Богові подяка, Який завжди робить нас переможцями в Христі й виявляє через нас приємні пахощі Свого знання на кожному місці» (2 Кор. 2:14). Де б не перебували християни, вони поширюють Благую вістку, яка порівнюється з приємним ароматом.

У світі існує безліч різноманітних запахів. Людина здатна розрізнати запахи усього декількох тисяч різних речовин. Багато з них є неприємними, здатними викликати навіть відразу. Однак «пахощі Христа» цілющі, вони несуть у собі любов і ніжність. Вони пропонують людині встановити з Богом тісні дружні відносини. У тому ж Посланні до коринтян Павло говорить про християн: «Ви показуєте собою, що ви – лист Христа... написаний не чорнилом, а Духом Живого Бога, не на кам'яних скрижалях, а на тілесних скрижалях сердець» (2 Кор. 3:3). Християни здатні змінити світ, якщо вони колись змінилися самі. Їхнє життя – послання Бога людству, що загрузло в гріхах. Слова й учинки християн «для одних запах смерті – на смерть, для інших запах життя – на життя» (2 Кор. 2:16).

ПРИНЦИП ГІРЧИЧНОГО ЗЕРНА

Повернімося до наших трьох важливих запитань. Як я можу вплинути на своє оточення, що може зробити в цьому напрямку моя церковна громада? Що необхідно робити для того, щоб Церква поповнювалася новими людьми? Відповідь одна: усього цього можна досягнути шляхом перегляду своїх життєвих пріоритетів на користь Бога. Лише коли ми будемо поширювати навколо себе «пахощі» Христові, наше життя стане відкритим листом Ісуса до людства. Крім того, нам слід учитися в Христа служити потребам інших людей.

Отже, ми прагнемо, щоби ряди нашої Церкви поповнювалися нови-

ми людьми? Тоді наша громада повинна стати громадою, що служить. Чи прагну я стати успішним у справі свідчення оточуючим про Бога? Це стане можливим лише тоді, коли моє життя перетвориться на відкрити книгу, що оповідає людям про те, як Бог змінив особисто моє життя, а також про Божу любов до них. Людей зацікавить моє послання тільки після того, як вони зрозуміють, що я, вісник, перебуваю в тісних дружніх стосунках із Христом і поширюю «пахощі» Істини.

Мені хотілося б ще поділитися з вами принципом гірчичного зерна. Наш вплив на оточуючих може здатися нам не настільки великим, як би нам хотілося. Можливо, ми очікували, що наше свідчення миттєво переверне світ, вплине на представників інших релігійних деномінацій... Справді, усе це можливо, та не відразу. Пам'ятаєте відому притчу Ісуса про гірчичне зерно? Господь сказав: «Царство Небесне подібне до зерна гірчиці, що його людина взяла та й посіяла на своєму полі; воно, хоч і найменше з усіх зерен, та коли виросте, стає більшим за всю городину і стає деревом, так що прилітають птахи небесні й гніздяться на його гілках» (Матв. 13:31, 32).

Урешті-решт, вплив, який християни окремо або спільно здатні справити на суспільство, є необмеженим. Однак нам не слід тривожитися, якщо спочатку він може бути непомітним. Саме тому я пропоную перефразувати наші питання щодо того, як я можу вплинути на суспільство. Тепер вони звучатимуть приблизно так: які кроки мені потрібно почати робити сьогодні, протягом наступного тижня, місяця, року для того, щоб змінити на краще життя хоча б однієї людини? Наскільки сильно моя церковна громада зможе вплинути на людей, якщо візьме участь хоча б в одному соціальному заході?

Ще раз повторю: великі речі добре видно на відстані. Питання змін повинно стосуватися якісного боку, а не кількісного. Еллен Уайт була права, написавши такі слова: «Найсильнішим аргументом на підтримку Євангелія є не що інше, як люблячий християнин, посвячений служінню». Саме він здатний змінити світ!

Борис Протасевич

«Схоже Царство Небесне на одного чоловіка – царя, що справив весілля своєму синові. Він послав своїх рабів покликати запрошених на весілля, але ті не захотіли прийти» (Матв. 22:2, 3).

А ми не там, де хотіли бути...



«У відповідь Ісус знову заговорив до них у притчах, кажучи: Схоже Царство Небесне на одного чоловіка – царя, що справив весілля своєму синові. Він послав своїх рабів покликати запрошених на весілля, але ті не захотіли прийти. Тоді знову послав інших рабів, кажучи: Скажіть запрошеним: Ось, я приготував мій бенкет; моїх волів та годовану худобу зарізано і все готове; приходьте на весілля! А вони, знехтувавши, відійшли: один – на своє поле, другий – на свій торг; інші ж, схопивши його рабів, познущалися над ними й повбивали. Цар розгнівався, послав своє військо, вигубив убивців і спалив їхнє місто. Тоді каже своїм рабам: Оскільки весілля готове, а запрошені виявилися недостойними, то ідіть на роздоріжжя і кого тільки зустрінете, кличте на весілля. Вийшовши на дороги, ті раби зібрали всіх, кого знайшли – і злих, і добрих; і наповнилася весільна світлиця гістьми. Цар прийшов подивитися на тих, що зібралися, і побачив чоловіка, не вбраного у весільний одяг, і каже йому: Друже, як ти ввійшов сюди без весільного одягу? Той же мовчав. Тоді цар сказав слугам: Зв'яжіть йому ноги й руки та викиньте в зовнішню темряву: там буде плач і скрегіт зубів» (Матв. 22:1-13).

Сьогодні, згідно з весільною традицією, наречений часто приїжджає на вінчання в церкву раніше

за наречену й там очікує її прибуття. При цьому він, можливо, переживає про те, чи не передумала кохана. Через деякий час з'являється наречена в супроводі батька, який, підвівши її до нареченого, передає йому руку дочки, і починається вінчання.

Одна дівчина – назовемо її Марією – готувалася до весілля. Нарешті прийшов той день, коли вона під звуки чудової музики повинна була ввійти до церкви, щоб повінчатися з коханою людиною. Марія їхала назустріч своєму нареченому, з хвилюванням смакуючи сімейне щастя. Зненацька дівчині повідомили, що її нареченого Євгена в церкві ще немає. Марія збентежилась, а коли вона прибула до церкви, їй принесли записку наступного змісту: «Вибач, але ти не та, котру я шукав. Євген».

Церква Божа – це Наречена, яка сіла у весільний лімузин за назвою «Земля» та рухається назустріч своєму Нареченому. А що почуєте ви, коли підійдете до Того, Кого сповідуете у вашому житті?

У Євангелії від Матвія записані три важні слова: «Не кожний, хто каже Мені: Господи, Господи! – увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небесах. Багато хто скаже Мені того дня: Господи, Господи, чи не Твоїм Ім'ям ми пророкували, чи не Твоїм Ім'ям бісів ми виганяли, чи не Твоїм Ім'ям численні чудеса чинили? Тоді скажу їм: Я ніколи не знав вас! Відійдіть від Мене

ви, що чините беззаконня!» (Матв. 7:21-23). Господь каже, що будуть люди, з якими Він не захоче провести вічність. Що буде з тими, хто почує такі слова? «Там буде плач і скрегіт зубів» (Матв. 22:13).

Уявіть собі, що після воскресіння з мертвих ви побачили прекрасний Єрусалим, що спускається з Неба, і раптом зрозуміли, що перебуваєте поза його стінами, хоча думали, що будете в місті. Перед вашими очима проходять сцени Голгофи, усього вашого життя... Ви згадуєте всі таємні гріхи, про які ніхто не знав, про те, як ви ходили до церкви, вивчали Біблію, звершували служіння... І тепер, дивлячись на Ісуса Христа, Який сидить на чудовому троні, ви розумієте, що не посадили Його на престол свого серця. І тому ви стоїте не серед спасених, дивлячись на новий Єрусалим із золотими вулицями й воротами з перлів, – не там, де хотіли бути...

Чим ми сьогодні повинні пожертвувати, щоб не позбавити себе права жити в Небесному Єрусалимі? Що нам слід зробити, щоб опинитися там, пити воду з ріки життя й споживати плоди з дерева життя?

У 3-му розділі Євангелія від Івана записані три повеління Христа, виконання яких визначає нашу долю.

«ВАМ ПОТРІБНО НАРОДИТИСЬ ЗГОРИ»

Одного разу до Ісуса прийшов Никодим, один із юдейських начальни-

ків. Він вирішив зустрітися з Ісусом уночі, потай від своїх одновірців. У бесіді з Никодимом Господь дає повеління, яке актуальне й сьогодні: «Не дивуйся з того, що Я сказав тобі: Вам потрібно народитися згори» (Івана 3:7). Народження згори – це не результат релігійних вправ. Небеса – це взаємини з Господом, щоденне спілкування з Ним. Свої слова Ісус адресував одному з релігійних лідерів, чиє життя було наповнене справами духовними, людини, яка з дитинства була наставлена у вірі. І все ж таки усе це не давало йому права увійти в Царство Небесне. Йому потрібно було народитися згори. У цих словах закладене серйозне попередження для Церкви останнього часу, Лаодикійської Церкви. Ісус радить їй придбати мазь для очей – символ Духа Святого, завдяки Якому й відбувається народження згори. Цей заклик звернений сьогодні до кожного з нас. Еллен Уайт писала: «Відродження справжнього благочестя в нашому середовищі – найбільш нагальна наша потреба» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 1, с. 121). Повеління Ісуса було дано людині вищого релігійного рівня, котра знала закони й постанови Божі, тому воно залишається актуальним і для нас.

ДИВИТЬСЯ НА ІСУСА

«Як Мойсей підняв змія в пустині, так має бути піднятий Син Людський» (Івана 3:14). Народ Божий вийшов із єгипетського рабства й, втомившись від довгого шляху в Ханаан, почав нарікати. Ми також покинули духовний Єгипет – вийшли з цього світу – і рухаємося в Небесний Ханаан. Часом і ми, так само як ізраїльтяни, нарікаємо: «Нащо ви вивели нас із Єгипту, щоб ми помиралі в пустині? Бо ж нема тут хліба й нема води, а душі нашої обридла ця непридатна їжа» (Числ. 21:5). Іноді ми, йдучи правильним шляхом, постійно озираємося. Такі християни з роздвоєною душею частіше дивляться по боках, ніж угору. А нам необхідно дивитися на розп'ятого на хресті Ісуса так само, як ізраїльтяни дивилися в пустелі на мідного змія. Якщо ми будемо постійно дивитися на Христа, то побачимо, наскільки

зміниться наше життя. Якщо, дивлячись на Ісуса, ми дозволимо йому змінити наше серце, то станемо по-справжньому щасливими. Коли гордість, вади й гріхи долають нас, немов змії в пустелі, коли наша плоть тягне нас назад у Єгипет, нам просто необхідно прийти до підніжжя хреста. Погляньте на Голгофу, подивіться, що Христос зробив для кожного з нас! Від цього залежить ваша подальша доля.

«ЙОМУ НАЛЕЖИТЬ ЗРОСТАТИ»

Третє повеління Господа озвучив Іван Хреститель. Якось учні Івана прийшли до свого вчителя, говорячи, що Той, Кого він хрестив, тобто Ісус Христос, стає усе більш популярним і весь народ тепер іде до Нього. Учні дивувалися, чому Іван не зробить нічого, що могло б повернути йому популярність. У відповіді Івана Хрестителя міститься третє Боже повеління, урок на всі часи: «Йому належить зростати, а мені – меншати» (Івана 3:30). Чи зростає наше бажання спілкуватися з Ісусом і жити згідно з Його волею день у день? Чи зникає наше горде «я», дозволяючи Господу «зростати» в нашому серці? Своєрідним лакмусовим папірцем стають наші пріоритети. Якщо в першу вільну від усіх справ хвилину ми маємо не виникає бажання відкрити Слово Боже, то ми маємо серйозні проблеми. Та якщо найперша наша думка – відкрити Біблію й поговорити з Господом, то все гаразд. Адже коли ми любимо когось, то прагнемо спілкуватися з об'єктом нашої любові кожну вільну хвилину. Де б не була й чим би не займалася людина, яка любить Господа, усі її думки, врешті-решт, зосередяться на Богові. Хтось сказав: «Найкращий аргумент на користь християнства – це християнин, і найкращий аргумент проти християнства – теж християнин». Тому сьогодні, звертаючись до Господа, попросіть Його: «Боже, допоможи мені щодня переживати народження згори, дивитися тільки на Тебе й позбутися гордості. Прошу, зростаю у моєму серці!».

«Ты» и «Вы»



Два слова – «ты» и «вы». Они не дружат. Где слово «вы», для «ты» нет места там. Где слово «ты», там «вы» уже не нужно, Там близость и любовь, и простота. На «ты» мы с мамой, и на «ты» – с супругом, На «ты» – с ребенком маленьким своим, Объединенные семейным кругом, Мы слово «ты» друг другу говорим. На «ты» – с любимыми, на «ты» – с друзьями, Родным и близким дарим слово «ты». И никаких преград нет между нами, И не проводим никакой черты. А незнакомца словом «вы» уважим И пристально посмотрим на него. О многом, может быть, ему мы скажем, Но сердца не откроем своего. Учителям, начальствующим, старцам С почтительностью «вы» спешим сказать, Выдерживаем меру тех дистанций, Которые нам нужно соблюдать. Два слова кратких с уст моих слетают, Я разным людям «ты» и «вы» дарю. Но самым удивительным считаю, Что слово «ты» я Богу говорю. С благоговеньем, с трепетом сердечным, Колени в тихой комнате склонив, Стою в молитве перед Богом вечным И сердце открываю перед Ним. На «ты» Царя царей я называю... Меж Господом и мною в тишине Протянется вдруг ниточка живая – И слово «ты» Он говорит ко мне. Он – мой Отец! Да будет Ему слава! Он – ближе, чем супруг, дитя или мать. Как дочь Его, имею это право: На «ты» Творца Вселенной называть.

Пришлось другое слышать мне однажды: Седой мужчина к Господу пришел, Молился так, как молится не каждый, – Он редкие слова в душе нашел. Почтительно сказал, почти бесшумно, Впервые с Богом будучи вдвоем: «Я приглашаю, Господи, прошу Вас, Войдите в сердце грешное мое...» Так непривычно это прозвучало – Он Господа назвал на «вы». Но это было чудное начало. А я, молитву слыша, твердо знала, Что он, как сын прощенный, Скажет «ты» Богу, Отцу своему...

Любов Васеніна



ІДІТЬ, СІЙТЕ ТА СПАСАЙТЕ, ЯК НІКОЛИ РАНІШЕ!

Айпері
Хайтекова

Фото: Руслан Сугак, Михайло Малов, Іван Коляда

Великим благословенням для літературних евангелістів Дніпровської конференції став перший конгрес, організований Відділом видавничого служіння УУК, який проходив у м. Черкаси з 18 по 20 квітня. На конгресі були присутні понад 80 делегатів з Черкаської, Полтавської та Кіровоградської областей. Організатори висловили подяку всім його учасникам за посвячене служіння на ниві Божій. Надихнути служителів на подальшу роботу, підтримати їх на нелегкому шляху і, звичайно ж, навчити

місіонерській роботі – такою була мета цього конгресу.

Програма конгресу була насичена як теорією, так і практикою: різні семінари, проповіді, а також місіонерські досвіди з перших вуст – усе це стало повчальним, надихаючим на роботу матеріалом для майбутнього служіння.

Конгрес відкрився урочистим богослужінням. З проповіддю до присутніх звернувся директор Відділу видавничого служіння УУК Василь Джулай. Молодіжний квартет Українського гуманітарного інституту порадував слухачів духовним співом.

Особливим було й суботнє богослужіння. Перед учасниками конгресу зі словами настанови й підтримки виступили директор видавничого відділу Дніпровської конференції Василь Кожух, пастор Олександр Самойленко, секретар конференції Микола Бойко. Павло Ліберан-

ський, директор Відділу видавничого служіння ЄАД, звернувся до присутніх зі Словом Божим.

Не тільки делегати конгресу, але і його організатори відзначили особливу атмосферу єдності, що панувала на конгресі. «Велике щастя – провести стільки часу в одній дружній Божій родині, – пригадує учасниця конгресу, – до цього я сумнівалася, займатися мені літературним евангельським служінням чи ні, але на конгресі я вирішила, що мені й оточуючим людям це дійсно потрібно».

Ранок недільного дня розпочався з особливого місіонерського служіння, присвяченого великоднім святкам. Учасники конгресу роздавали жителям міста газету «Вічний Скарб». На вечірньому богослужінні багато хто поділився своїми враженнями та досвідами.

«Доброзичливість, цікавість до справи – усе це я побачив на конгресі, – розповідає директор Відділу видавничого служіння ЄАД Павло Ліберанський. – Також приємно бачити, наскільки відповідально місцеві служителі ставляться до цього служіння. Багато чого, звичайно,

Вихід літературних евангелістів в місто



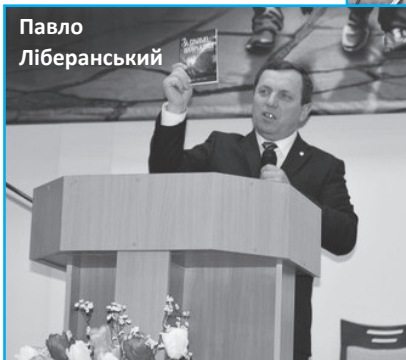
залежить від пастора – це і приклад, і мотивація, і здатність побачити тих, хто виявляє цікавість до літературного євангельського служіння. Адже благовістя – це ціла наука, і навіть більше – це справжнє мистецтво. У ньому дуже важлива кожна деталь, починаючи з того, як видати книгу, і закінчуючи тим, якими словами, з якою інтонацією запропонувати її читачеві. Цьому також потрібно вчитися. Саме тому зараз так активно працює Школа літературного служіння. Різні матеріали, посібники, студентські програми, семінари, конгреси – усе це входить у систему навчання благовістя. Дуже важливо навчати цьому молодих людей, аби вони змогли зробити свій внесок у поширення євангельської вістки. Звичайно, як і в будь-якому служінні, необхідно приділити особливу увагу особистому ставленню до людей, прояву любові до них і чуйності, умінню вислухати й допомогти і словом, і ділом. Залишаючи чийсь дім, найкраще, що ви можете в ньому залишити, – це книга, яка розповість про любов Господа. Адже саме книги названі німими проповідниками. Господь особливим чином просвітлює думки тих, хто їх читає, відкриваючи те, що іноді не в змозі відкрити усне слово. Ось чому необхідно, щоб така література була в кожній оселі. Можливо, вона буде прийнята не відразу, але мине час, і багато хто пізнає істину завдяки книгам, газетам, журналам. В арсеналі літературного євангеліста, крім духовної літератури, мають бути книги з практичними порадами, що стосуються важливих сфер життя».

Також делегати конгресу чимало говорили про особливу роль місіонерських книг. Наприклад, у 2012-2013 рр. у всьому світі було роздано більше 140 млн. примірників місіонерської книги Е. Уайт «Велика боротьба». Тобто завдяки цій книзі сотні осіб почули вістку для теперішнього часу. Керівники та прості працівники, молодь і пенсіонери, жителі міст-гігантів і ті, хто живе у найвіддаленіших куточках світу, – усі знайшли надію, яка не згасне до Другого приходу Ісуса Христа.

Місіонерська книга 2014 р. має назву «За межею пізнання» (автори – Болдун Д., Гібсон Д., Томас Д.). Вона розповідає про Бога Творця, протиставляючи Його історію створення світу теоріям, які, спотворюючи біблійну істину, вво-

дять в оману тих, хто шукає правду. Сьогодні, як і в минулі часи, багато хто продовжує вірити неправдивим богам або повністю відкидає існування Творця. Ось чому саме зараз на Церкві Божій лежить відповідальність за розповсюдження Євангелія в усій його повноті. Силою Духа Святого вістка спасіння зможе облетіти весь світ, торкнувшись кожного серця! Про це пише пророк Іван у книзі Об'явлення: «Після цього я побачив іншого ангела, який сховався з неба і мав велику владу, і земля освітілася від його слави» (Об'яв. 18:1).

На урочистому служінні, присвяченому завершенню конгресу, Павло Ліберанський побажав усім учасникам «іти, сіяти та спасати!». У той час як зло зміцнює свої позиції на землі, ще більшим стає вплив Святого Духа. Церква, що перебуває в Бозі, має особливу місію. Велике благословення – ділитися Божою вісткою з іншими. Ідіть,



Павло Ліберанський



Молодіжний квартет УГ



Василь Джулай



Василь Кожух



Перехожі знайомляться з газетою «Вічний Скарб»

сійте та спасайте, як ніколи раніше, – із ще більшим посвяченням, із ще більшою щирістю!

Руки художника



Один чоловік мав двох синів. Старший жив за кордоном. Він час від часу писав батькові листи, у яких обіцяв, що, коли стане банкіром, то приїде й забере його до себе в новий гарний будинок, який побудує спеціально для нього. Минали тижні, місяці, роки. Син писав листи, які батько беріг з надією, що незабаром прийде мить зустрічі з улюбленим сином. Та з часом син почав писати все рідше, виправдовуючи це тим, що одружився й у нього народилися близнюки. І батько терпляче чекав.

Молодший син був бідним художником, який увесь свій час присвячував батькові-інвалідові. Батько нічого не міг робити, у нього не працювали кисті рук. Син-художник намагався полегшити життя батька. Його дружина й двоє маленьких дітей допомагали йому в цьому. Знайомі й сусіди дивувалися: який дбайливий син! Друзі частенько насміхалися з художника. Вони не розуміли, як можна присвячувати стільки часу інвалідові. Адже Георгій (так звали художника) міг би заробити величезні гроші завдяки своєму таланту, зробити чудову кар'єру. Але він присвятив усього себе турботі про батька. Жили вони дуже скромно. Вечорами вся родина збиралася на терасі. Вони мирно розмовляли, щось читали, пили чай...

Одного разу в молодшого сина запитали, чому він так багато часу присвячує батькові, і він розповів історію свого життя.

ПОЖЕЖА

«Коли я був зовсім маленьким, мої батьки загинули в автомобільній аварії. Мене забрала до себе бабуся. Але, як кажуть, біда не приходить одна. Через деякий час у нашому будинку трапилася пожежа. Відбулося коротке замикання старого електропроводу. Бабуся намагалася мене врятувати, але так і не зуміла дістатися до другого поверху, де в цей час спав я. Вона загинула в пожежі. Навпроти нашого будинку жив художник. Побачивши наш будинок, охоплений вогнем, він, не роздумуючи, кинувся на допомогу. Йому вдалося врятувати мене. Поки приїхали пожежники й гасили те, що залишилося від нашого будинку, художник сидів неподалік, тримаючи мене на руках, а я все міцніше притискався до його грудей.

Потім мене забрали в дитячий будинок, тому що в мене не залишилося родичів.

Незабаром відбувся суд, на якому вирішувалася моя доля. Було два претенденти на роль усиновителя. Один з них був успішним банкіром, а інший – не менш успішним фермером. Люди, які зібралися в залі суду, довго сперечалися, обговорюючи, хто більш гідний бути прийомним батьком. Усіх хвилювала моя доля, мені ж було байдуже. Я втратив батьків, пожежа відібрала в мене улюблену бабуся.

УСИНОВЛЕНИЙ

Тоді в зал суду ввійшов ще один чоловік. Дуже хвилюючись, він щось

говорив. Я повернув голову й упізнав у ньому того, до чийх грудей я так міцно притискався кілька місяців тому. Спогади про пережите нахлинули на мене. Мене знову охопив дикий страх, я зіскочив зі стільця й побіг до цього чоловіка, який став для мене близькою людиною. Зал затих.

– Що це означає? – суворо запитав суддя.

– Я хочу всиновити цю дитину, – сказав художник.

– У вас є на це право? Чим ви аргументуєте свою заяву?

Художник обережно опустив мене на підлогу, простягнув присяжним свої обпалені вогнем руки й сказав: “У мене немає вагоміших аргументів”.

Я стояв, пригорнувшись до його ніг, і відчував, що не зможу жити без цієї людини. Суд присяжних пішов на зустріч нашому спільному бажанню.

З того часу я став руками художника. Він навчив мене цьому ремеслу, і я ніколи не покину його. Моя родина розуміє мене й підтримує в усьому.

– Ризикуючи життям, він урятував мене ціною власного здоров'я. Я зобов'язаний йому всім, він мені більше, ніж батько!» – закінчив свою розповідь художник.

Ісус Христос спас нас ціною Свого життя. Про це свідчать рани на Його руках і ногах. Він вирвав нас із полум'я гріха. Що ми готові зробити для Нього? Ви, напевно, запитаете про старшого сина? Чи приїхав він, нарешті, до свого батька? Ні, він так і не зміг приїхати. Старший син став дуже заможною людиною, успішним банкіром, але відірватися від справ і присвятити трохи часу батькові так і не зміг.

Іноді нам здається, що завтра ми зможемо зробити для близької людини все те, на що сьогодні не маємо часу. Та коли настає завтра, часу стає ще менше. І так з дня на день, з місяця в місяць, з року в рік! Коли ж ми знайдемо час відвідати брата чи сестру? Чи настане той день, коли ми, нарешті, зможемо присвятити час для спілкування з сусідами? Коли ж ми залишимо все й віддамо себе в руки Того, Хто викупив нас і подарував нам життя? Можливо, зараз, у цю мить, ми все ж таки зважимося на цей крок?

Продовження. ПРИВАБЛИВА КАРТИНА ДУШІ

«Ті, котрі боялися зустрітися з небезпекою й труднощами, котрих земні клопоти відвертали від Божої справи, не могли додати сили ізраїльській армії. Їхня присутність тільки ослабила б інших» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 548).

«Часто характер перевіряється найпростішими засобами. На тих, котрі в час небезпеки думали про задоволення власних потреб, не можна покластися в критичні хвилини. Господь у Своїй справі не знаходить місця для лінивих, а також тих, які догоджають собі» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 549).

300 осіб разом з Господом – це більше, ніж 135 тис. озброєних воїнів без Нього. Одна людина разом з Господом – більше, ніж увесь світ без Бога. Коли вам важко, пам'ятайте про це.

Одну жінку-китайку покинув чоловік. Страждаючи й бажаючи знайти втіху, вона пішла до пасторів різних конфесій. І ось один протестантський пастор сказав їй: «Я можу дати тобі книгу, можливо, вона тобі допоможе?». І дав їй книгу Е. Уайт «Христос – надія світу». Прочитавши її, вона пішла до цього пастора й так засвідчила йому, що він у результаті став адвентистом. Пізніше ця жінка привела до Господа ще 5 тис. осіб! Одна людина

разом з Господом – це більше, ніж увесь світ без Бога.

Однак Господь знає наше слабке серце, як знав слабке серце Гедеона, тому завжди готовий нас підтримати. «І сталося тієї ночі, і сказав до нього Господь: "Устань, зійди до табору, бо Я дав його в руку твою. А якщо ти боїшся зійти, – зійди ти та Пура, твій слуга, до табору"» (Суд. 7:9, 10). Якщо ти боїшся йти сам, тобі потрібен друг, який пішов би разом з тобою. Кожен із нас не є самотнім. У нас є церковна сім'я. Було б добре, якби кожен мав друга – молитовного партнера. Таким чином ми могли б підтримувати один одного.

У той час мідіянітяни називали Ізраїль «ячменем», а ізраїльтяни мідіянітян – «наметом». «І прийшов Гедеон, аж ось один оповідає другові своєму сон. І він казав: "Оце снився мені сон, а ото буханець ячмінного хліба котиться в мідіянітянському таборі. І докотився він аж до намету, та й ударив його, а той упав, і перевернув його догори, і намет той бухнув". І відповів його друг та й сказав: "Це ніщо інше, як меч Гедеона, Йоашового сина, мужа Ізраїльського, – Бог дав у його руку мідіянітян та весь табір"» (Суд. 7:13, 14). У цьому сні символи говорили самі за себе: Господь віддає пере-

могу Ізраїлю. Отримавши перемогу, дуже легко запишатися. А як поведив себе Гедеон? Він поклонявся Господу й віддав перемогу Йому: «Господь дав у вашу руку мідіянітянський табір!». Коли віддавали славу «мечу Гедеона», Гедеон сказав: «меч Господа».

Ізраїльське військо поділили на три відділи, й кожен воїн мав сурму. Тому коли засурмили 300 осіб, то мідіянітяни могли подумати, що не 300 осіб їх оточило, а цілих 300 відділів. Проте Гедеон розумів, що це – ніщо, якщо Господь не віддасть ворога їм у руки. «Меч Господа і меч Гедеона» означало: «Не бійтеся нічого. Наша сила в Господі». 300 осіб разом з Господом перемогли 135-тисячну армію.

Скільки нас, дорогі брати й сестри, щирих послідовників Господа? На кого Він може покластися? Хто є лідером Господньої справи? Хто буде тим послідовником Христа, який закарбується в душах людей назавжди, як картина Іванова «З'явлення Христа народу»? Хто буде подібним до тієї сміливої жінки, яка на морозі схилилася на коліна й молилася за своїх ворогів? А хто щиро привітає своїх сусідів, яких він хоче привести до Христа? Хто з вас, дорогі читачі, може сміливо виступити, як 300 воїнів Гедеона, і звершувати роботу на Божій ниві?

Продовження. РАДИКАЛЬНІ ЗМІНИ

Господь давно стоїть біля наших дверей, стукає і хоче, щоб ми запросили Його на вечерю. Але ми не пускаємо Його, тому що їмо й п'ємо те, чим не можемо з Ним поділитися. Живучи так, ми не маємо права нести людям вістку про реформу здоров'я. Проповідуючи здоровий спосіб життя, нам самим необхідно радикально змінити свої звички.

Звичайно, як уже говорилося вище, не всі хвороби виникають внаслідок неправильного способу життя, але якщо ми постійно порушуємо Божі принципи здоров'я, відкриті у Святому Письмі й працях Духа пророцтва, то на які благословення можемо розраховувати? На міцне здоров'я, моральне й матеріальне благополуччя? Хіба може процвітати справа, підсумком якої стане примноження зла в цьому світі?

Христос стоїть біля дверей і стукає. Він просить нас впустити Його в наше серце. Він усією душею бажає очистити його від усього бруду,

щоб покращилося наше здоров'я – як фізичне, так і духовне. Звичайно, випробування – доля кожного, хто живе на землі. Інколи нас спіткають такі лиха або хвороби, у яких ми не винні. Господь бажає, щоб життя кожного з нас було правдивим свідченням про Нього. Входячи в наші серця, Він наводить там порядок. Радикальні зміни в серці людини – ось у чому суть християнства, тому що «метанойя» (покаяння) і сьогодні означає поворот на 180°.

Нехай кожна з проповідей, яку ми чуємо, спонукає нас до дії, щоб наше християнство не залишалося аморфним і реформа здоров'я, яку ми проповідуємо, була впроваджена в життя тих, хто її проповідує. Інакше хворий світ, бачачи численні недуги християн, скаже: «Лікарю, зціли себе сам». Щоб Трьохангельська вістка пролунала з новою силою, її вісники повинні бути змінені цією вісткою. Тільки так вони зможуть знайти підхід до інших. І результати впливу християнства на суспільство будуть очевидними. Живе християнство може змінити світ!

Люблячий Господь дає нам здоров'я й сил у багато разів більше, ніж ми заслуговуємо. Господь наш – милосердний і довготерпеливий, але водночас Він не дозволяє зневажати цим. Одного разу Він з'явиться на хмарах небесних у сьвітлі слави Своєї, і тоді ті, чий храм серця не буде очищений, як свого часу священики й фарисеї в Єрусалимі, у страху втікатимуть від Його погляду. Сподіваюся, що ніхто з нас не виявиться в натовпі, що рятується втечею. Я, як і ви, бажаю бути серед тих, хто з чистим серцем вигукне: «Ось мій Бог! Я чекав на Нього. Він уже давно живе в моєму серці, Він мій Учитель, Наставник і Спаситель. Завдяки Йому я можу, потрапивши в полон гріха й усвідомивши свою невірність, розвернутися на 180° і піти у правильному напрямку. Це мій Господь!».

БОГ ДІЄ...

Звершуючи служіння літературних євангелістів на території Закарпатської області, ми розповсюдили чимало книг духовної тематики. Однак ми не бачили миттєвих результатів нашої роботи. Я почала молитися, щоб Господь показав нам плоди нашої праці і таким чином зміцнив нашу віру й додав наснаги рухатися далі. Невдовзі мені зателефонував служитель однієї з громад, де ми звершували служіння, і поділився радісною новиною. До них у громаду завітав молодий чоловік, односельчанин. Він розповів, що придбав «Велику боротьбу» в людей, які розповсюджували християнську літературу в їхньому селі. Прочитавши книгу, він, не вагаючись, прийшов до церкви АСД.

Радість переповнювала наші серця. Ми дякували Богові за відповідь на молитву, за цей досвід і за можливість співпраці з Ним.

Тетяна Мартин



НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК



Я працюю електриком у санаторії. Одного разу на роботі до мене підійшла наша молода співробітниця, офіціантка Тетяна. Вона була дуже засмученою.

– Можна поговорити з вами, – звернулася до мене дівчина. – Мене дуже скривдили, побили, відібрали сумочку. Мені не шкода грошей і речей, але в сумочці була Біблія, маленька, синенька. Мені її дуже шкода.

Я зрозумів, що це була не Біблія, а Новий Завіт, і сказав:

– У мене для тебе є подарунок. Не сумуй!

Зазвичай я дарую комплект книг: Біблію, книги «Велика боротьба» та «Христос – надія світу». Саме цю літературу я їй і приніс. Коли дівчина побачила подарунок, її очі засяяли.

– У мене незабаром День народження. А це найкращий подарунок у моєму житті!

Зараз Таня продовжує читати книги. Дівчина часто запитує мене про те, що її цікавить, вона шукає істину. Моліться, будь ласка, за цю дитину Божу!

Василь ЧЕРКАСОВ, Північно-Кавказька місія

«ПРИХОДЬТЕ ДО ЦЕРКВИ»

16-річний Михайло Оскіл розповсюджує книгу «Велика боротьба» у Владикавказі (Північна Осетія). Одного разу він разом з мамою та братом вирушив за однією адресою, щоб вирішити питання, пов'язані з ремонтом будинку. Вийшовши з трамваю, Михайло запропонував «Велику боротьбу» одній жінці похилого віку. Взявши книгу, вона сказала, що в неї вдома є книги «Христос – надія світу» та «Дії апостолів» і що вона відвідує зібрання молокан. Зав'язалася бесіда про Закон Божий, у тому числі й про дотримання суботи. Жінка в усьому погоджувалася з Михайлом, і Бог спонукав юнака запросити її на богослужіння до церкви. Вона відповіла: «Коли мене запрошували в яку-небудь церкву, я нікому не обіцяла, що прийду, а вам кажу: прийду!». Потім вона розповіла про те, що в неї є знайома в Москві, яка відвідує адвентистську церкву. Михайло молиться, щоб Господь спонукав цю жінку прийти в нашу церкву, де вона дізнається набагато більше про те, що Бог приготував для неї.

Михайло Оскіл розповсюдив уже три з половиною тисячі примірників книги «Велика боротьба».

Олексій Кропін, керівник Відділу видавничого служіння Північно-Кавказької місії

ТА САМА ЛАВКА

Час від часу я продаю книги в Лікувальному парку нашого курортного міста. В один з перших весняних днів я вирішила піти в парк з літературою. Проходячи повз одну з лавочок, я відчула спонукання розкласти літературу саме на ній. Проте ця лавка стояла в не дуже людному місці, тому я відмовилася від цієї думки й пішла туди, де людей було більше. Розклала книги. Незабаром прийшла жінка, яка постійно торгує на цьому місці. Довелося посунутися. Потім підійшли інші продавці, і я з усією своєю літературою виявилася в ямі. Жоден покупець до мене, звичайно, не підійшов. Тоді я зрозуміла, що потрібно йти до тієї самої лавки, на яку мені вказував Дух Святий, коли я входила в парк.

Коли я розклала книги, то побачила жінку, яка бігла до моєї лавки. Швидко оглянувши літературу, вона побачила місіонерську книгу «Велика боротьба» й накинулася на неї, як голодний на хліб.

— Ось це я й шукала! — вигукнула вона, схопивши книгу. — Розумієте, моя племінниця захопилася мусульманством. І я шукаю для неї хорошу християнську книгу.

Тоді я зрозуміла, чому Святий Дух спонукав мене зупинитися саме в цьому небагатолюдному місці.

— А у вас є ще книги цього Уайта? — запитала мене жінка.

Я їй пояснила, що «цей» Уайт — жінка на ім'я Еллен, котра написала багато книг на християнську тематику.

— Наступного разу я ще її книги придбаю, — відповіла вона.

На жаль, ми більше не зустрілися. Однак я вірю, що вона знайде книги, які шукала, і той шлях, який у них вказаний.

Ірина МЕРКУЛОВА, м. Железноводськ

ВЕЛИКОДНІ ПОДАРУНКИ

У Великодню неділю я відкрила свій сезон літературного євангельського служіння в найближчому парку. Я інвалід І-ої групи, тому прикута до інвалідного візка, але це не заважає мені свідчити про великого Бога. Уперше цього року виїхавши на вулицю у своєму електроприводному візку, я вирішила послужити Богові. Ми з мамою пішли в парк, я залишила її зі знайомими на лавці, а сама вирушила розповсюджувати газети й книги.

У парку гуляло багато людей, і газети розійшлися дуже швидко. Книгу «Велика боротьба» спочатку ніхто не брав, але, помолившись, я не втрачала надії знайти господаря хоч би для однієї книги.

Я повільно їхала парком, дивилася на перехожих і роздумувала, до кого ж звернутися. Зрештою, я вибрала одну сімейну пару й запропонувала їм книгу. Молода жінка погодилася її взяти. Я сказала, що дарую їм книгу з історії християнства й мені б хотілося, щоб вони її прочитали. Молоді люди пообіцяли, і я з радістю поїхала до мами за другою книгою.

Узявши наступний примірник, я знову вирушила на пошуки зацікавленого читача. Не скажу, що мені було легко вибирати того, до кого я могла б під'їхати на своєму візку, щоб запропонувати книгу. Усі були зайняті своїми справами, і було незручно порушувати їхній спокій, адже востаннє я розповсюджувала газети на вулиці минулого року, і, очевидно, навички забулися.

Проїжджаючи повз одну компанію, я зупинилася поправити сумочку. Раптом від цієї групи відділилася жінка й попрямувала до мене. Підійшовши ближче, вона запитала:

— Вам допомогти?

— Ні, дякую, — відповіла я. — Хочете, я вам книгу подарую? — і простягнула їй «Велику боротьбу».

Жінка трохи погортала її й сказала:

— Беру. Скільки з мене?

— Це подарунок, — відповіла я.

Служіння Богові всіма доступними нам способами — наше першочергове завдання. «Блаженні ви, сівачі понад всякими водами» (Ісаї 32:20).

Наталія СЕМАК, м. Волгодонськ





ДИВІТЬСЯ НА ТЕЛЕКАНАЛІ “НАДІЯ”

ТАК ПРОМОВЛЯЄ БІБЛІЯ

СЕРЕДА **20:00**

Євангельська серія проповідей для людей,
що цікавляться фундаментальними
біблійними істинами

Ведучий -Ігор Корещук



0 (800) 50 157 80
+380 93 50 157 80

+380 66 707 000 5
+380 98 707 000 5



www.hope.ua
contact@hope.ua



5° сх.д., 12 284 V, SR 27.500, FEC 3/4
contact-hope

Вирішення чиєїсь проблеми

– Кожна людина, створена Богом, – це або чиясь проблема, або вирішення чиєїсь проблеми, – сказала якось одна мудра бабуся.

Мене дуже здивували її слова.

– Ти – вирішення чиєїсь проблеми, – повторила вона.

І пояснила:

– Дар, який тобі дав Бог, багатьом людям може бути не потрібний, але для когось він – твоя посмішка, твоя любов, твоя сила – стане вирішенням проблеми.



Щомісячна газета
“Адвентистський вісник”
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва “Джерело життя” **Василь Джулай**
Головний редактор видавництва “Джерело життя” **Лариса Качмар**
Відповідальний редактор газети “Адвентистський вісник” **Лідія Власик**
Редакційна колегія: **В. Алексеєнко, Л. Волощук, С. Носов, І. Корещук**
Над номером працювали: **Т. Романко, О. Мехоношина, Л. Шаповал**

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук’янівська, 9/10 –А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.